

[Tyroll]

Desforuden kan vi se på, hvordan det egentlig går, når man er ude efter at nedsætte lønningerne. Hvordan ser det egentlig ud med lønudgiften pr. produceret enhed? Hvordan har udviklingen været her i forbindelse med den produktivitetsstigning, der har været tale om? Hvis vi bare ser på resultaterne for årene 1975, 1976 og 1977, så udgjorde den procentvise stigning i lønnen pr. enhed 13,3 pct. i 1975, 5,8 pct. i 1976 – et drastisk fald, faktisk mere end en halvering – og så igen en nedgang til 4,3 pct. i 1977. Og stadig væk hævder man, at det er omkostningerne på lønsiden, der er det alvorlige. Stadig væk forsøger man sig med denne påstand.

Jeg kunne komme med nogle flere tal, som vi også har fået frem, om, hvordan arbejdsløsheden og produktiviteten i industrien og industriproduktionen som helhed har udviklet sig, men det tillader tiden nok ikke.

Så kunne vi se på, hvordan man har udøvet bestræbelser for at nedsætte omkostningerne på andre områder. Hvordan har man forsøgt at nedsætte de omkostninger, som er forbundet med f. eks. en revaluering af kronkursen? Der har vi set, hvordan man har været bundet til et samarbejde, et slangesamarbejde, som klart har medført revalueringer – hvad jeg heller ikke rigtig kan få tid til at gennemgå – som man altså ikke har gennemført nogen særlige bestræbelser på at imødegå. Man har ikke forsøgt at frigøre os fra dette slangesamarbejde og sørge for, at vi selv kunne foretage foranstaltninger, som også modvirkede de kapitaliseringer, der har været tale om i forbindelse med disse ændringer.

Vi har fået materiale, der viser, hvordan staten gennem indenlandsk gældsætning har været med til at hæve renteomkostningerne og dermed fremmet passiv kapitalanbringelse, altså været med til at sikre den ringe investering, der er tale om. Men det er jo ikke på disse områder, man har vist interesse for at ændre politikken. Der er tjent på denne udvikling, men det er ikke til fordel for lønarbejderne, tværtimod, det har været til fordel for kapitalisterne, det har været til fordel for arbejdsgiverne.

Hvad sker der så for lønarbejderne? Regeringen har jo ikke kunnet fremlægge tal for, hvordan indgrebet vil virke inden for de enkelte faggrupper. Det har man ikke interesseret sig for. Det interesserer selvfølgelig ikke

en socialdemokratisk regering, hvordan enkelte grupper bliver ramt af de forslag, den laver. Det drejer sig jo bare om at klare helheden igennem for kapitalisterne, og så er det altså mere eller mindre ligegyldigt, hvem der bliver ramt i de enkelte faggrupper. Vi håber på at kunne få dette belyst ved at følge nogle af de manglende besvarelser på grund af denne hurtige udvalgsbehandling op.

Dog er der selvfølgelig enkelte områder, hvor der er kommet nogle oplysninger, som viser, hvor ringe et resultat der er tale om. Der er f. eks. spørgsmålet om, hvad der egentlig ville være sket, hvis man blot havde foretaget en forlængelse af de gældende overenskomster for den kommende 2-årige periode uden at frarøve nogen dyrtidsportioner. Ministeriets egne beregninger siger, at den nominelle årsløn i 1979 ville stige 9½ pct. og i 1980 9 pct., og regeringens egne oplysninger om det foreliggende forslag til indgreb siger en procentvis stigning – som der kan sættes spørgsmålstegn ved – på 8 pct. fra det ene år til det andet i 1979 og 7 pct. i 1980. Der er altså tale om en klar forringelse i forhold til, hvad der ville have været tilfældet, hvis man havde foretaget en umiddelbar forlængelse af disse overenskomster.

Men ikke nok med det. Hvis man prøver at se på nogle af de krav, som de forbund, som har de lavest lønnede, har stillet ved denne overenskomst, så kan man klart se negative resultater, så kan man klart se, hvordan de overhovedet ingen krav har fået indfriet. Når socialdemokratiet hævder, at de lavestlønnede skulle være tilgodeset, så har det i hvert fald ikke baggrund i de krav, der er stillet til politiske helhedsløsninger af sådanne forbund.

Hvis man f. eks. ser på Specialarbejderforbundet, der alene for normallønsområdet har krævet en forhøjelse til 36 kr. i timen pr. 1. marts 1979, så ville det give en årlig direkte merudgift på 1,1 mia. kr. inklusive ferie- og søgnehelligdaysbetaling. Det svarer til 4 pct. af lønsummen, og det svarer jo nok nogenlunde til det, man nu giver ifølge det indgreb, som her er lagt frem.

Man kunne tilsvarende tage Kvindeligt Arbejderforbunds krav om en forhøjelse af garantibetalingen til 38 kr. i timen uden mulighed for modregning. Det ville give 675 mill. kr. i merudgifter på årsbasis, og det ville svare til 2½ pct. af lønsummen, hvilket